

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อาเซียน (ASEAN : Association of Southeast Asia Nations) หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 โดยประเทศสมาชิกเริ่มแรกมี 5 ประเทศ ประกอบด้วย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ในปัจจุบันกลุ่มอาเซียนมีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศซึ่งเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด โดยสมาชิกที่เพิ่มขึ้นมาในภายหลัง คือ บรูไน พม่า ลาว เวียดนาม และกัมพูชา ซึ่งกลุ่มอาเซียนมีประชากรรวมกันทั้งสิ้นประมาณ 500 ล้านคน หรือคิดเป็น 1 ใน 10 ของประชากรโลก (Association of Southeast Asia Nations, 2007)

การก่อตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่างประเทศในภูมิภาค ชำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคงปลอดภัยทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคม และวัฒนธรรม การกินคืออยู่ดี บนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกัน

ในปัจจุบันการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่างๆของโลกและการแข่งขันทางการค้าที่เพิ่มมากขึ้นเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้อาเซียนตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องรวมตัวกันให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เพื่อปรับแนวการดำเนินนโยบายของตนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในปี 2535 อาเซียนจึงได้ตกลงให้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA) ขึ้น เพื่อที่จะส่งเสริมการค้าระหว่างกันโดยการลดภาษีศุลกากรให้แก่สินค้าส่งออกของกันและกัน และดึงดูดการลงทุนจากภายนอกภูมิภาคให้เข้ามาลงทุนในภูมิภาคมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้อาเซียนยังได้มีมาตรการต่างๆในการส่งเสริมการค้า การลงทุน และความร่วมมือกันในด้านอุตสาหกรรม การเงินและการธนาคาร และการบริการระหว่างกัน มาตรการต่างๆที่สำคัญได้แก่ โครงการความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมอาเซียน (ASEAN Industrial Corporation : AICO) และเขตการลงทุนอาเซียน (ASEAN Investment Area : AIA)

หลังจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทางการเงินในปี 2540 อาเซียนดำเนินมาตรการกระชับการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ โดยเร่งการเปิดเสรีการค้าและภาคบริการ โดยการลดหรือยกเลิกกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนภาคบริการและภาคการผลิต รวมทั้งเสริมสร้างบรรยากาศทางการลงทุน

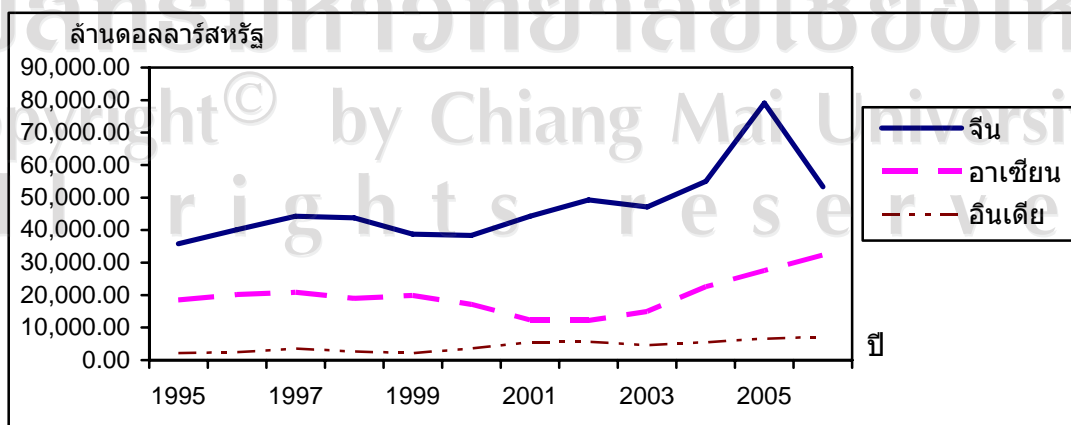
เพื่อดึงดูดเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาในภูมิภาค และคาดว่าจะส่งผลให้มีเงินลงทุนจากต่างประเทศไหลเข้ามาในอาเซียนเพิ่มมากขึ้น นับได้ว่าอาเซียนเป็นหนึ่งในการรวมตัวทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Trading Arrangement : RTA) ของโลกที่มีขนาดใหญ่ โดยที่อาเซียนมีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยร้อยละ 5.5 และร้อยละ 5.8 ในปี 2548 และปี 2549 ตามลำดับปัจจัยขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของอาเซียนได้แก่ การขยายตัวของการส่งออก และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รวมถึงการลงทุนด้านโครงสร้างด้านพื้นฐานขนาดใหญ่ภายในประเทศ (Association of Southeast Asia Nations, 2007)

โดยในปี พ.ศ. 2549 กระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ(FDI) ที่ไหลเข้าไปยังประเทศต่างๆทั่วโลกมีมูลค่าประมาณ 1,305.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือขยายตัวประมาณร้อยละ 12.6 โดยเม็ดเงินที่ไหลเข้ามาในภูมิภาคอาเซียนและทวีปเอเชียมีมูลค่าประมาณ 51.6 และ 259.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือขยายตัวประมาณร้อยละ 20.9 และร้อยละ 12.9 ตามลำดับ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 3.9 และร้อยละ 19.9 ของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่ไหลเข้าไปยังประเทศต่างๆทั่วโลกทั้งหมดตามลำดับ (UNCTAD, 2007)

เมื่อเปรียบเทียบกระแสการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ(FDI) ที่ไหลเข้าไปยังอาเซียนในปัจจุบันเปรียบเทียบกับปี 2540 ที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจทางการเงินทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศหันไปลงทุนยังประเทศจีนและอินเดียแทนที่อาเซียนซึ่งเคยเป็นภูมิภาคที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) มากที่สุดในเอเชียในช่วงก่อนเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทางการเงินในภูมิภาคอาเซียน

รูปที่ 1.1 แสดงมูลค่าเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศสุทธิในอาเซียน จีน และอินเดีย

ปี พ.ศ.2538 – 2549

ที่มา : Asian Development Bank (ADB) และ World Investment Report 2007 (UNCTAD)

จากรูปที่ 1.1 จะเห็นได้ว่าการลงทุนในจีนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการที่จีนมีบรรยากาศการลงทุนที่ดี แรงงานราคาถูกมากมาย พร้อมทั้งสิทธิพิเศษที่รัฐบาลจีนเสนอให้นักลงทุนต่างชาติ เช่น ระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้ การให้ที่ดินราคาถูกในนิคมอุตสาหกรรม หรือแม้แต่การให้เงินอุดหนุนในอัตราที่ต่ำมาก ๆ ในช่วง 2 ปีแรกของการลงทุน ทำให้นักลงทุนต่างชาติหลั่งไหลเข้าประเทศจีนตลอดทุกปีในระยะเวลาที่มากกว่า 20 ปีที่ผ่านมา แต่ในปัจจุบันประเทศในกลุ่มอาเซียนต่างก็พยายามที่จะดึงเงินลงทุนแข่งกับจีนมาตลอดในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งประเทศในเอเชียที่มีการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจากจีน คือ อินเดีย และเวียดนาม ซึ่งอินเดียมีประชากรมากเป็นรองเพียงจีนเท่านั้น การแย่งเงินลงทุนต่างชาติและการเสนอประเทศเป็นฐานการผลิตให้กับบริษัทตะวันตกได้รุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยปัจจัยสำคัญที่นักลงทุนมีการกระจายการลงทุนในหลายประเทศ คือ การกระจายความเสี่ยงในการลงทุน หลายบริษัทเริ่มเห็นว่าการลงทุนในจีนมากกว่าที่เคยอาจจะไม่ปลอดภัย จึงต้องเริ่มมองหาฐานการผลิตในประเทศอื่นๆ เพื่อกระจายความเสี่ยง ซึ่งจากรูปที่ 1.1 จะเห็นได้ว่าการลงทุนจากต่างประเทศในจีนในช่วงปี 2005 – 2006 เริ่มลดลง ในขณะที่การลงทุนจากต่างประเทศในอาเซียนและอินเดียมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

โดยอาเซียนเป็นกลุ่มประเทศที่เป็นคู่แข่งของจีนทั้งในแง่ของการผลิตสินค้าที่คล้ายๆ กับจีนอีก ทั้งยังเป็นคู่แข่งที่ดึงเงินลงทุนจากต่างประเทศแข่งกับจีนด้วย บริษัทผู้ผลิตสินค้าอิเล็กทรอนิกส์และผู้ผลิตรถยนต์ของญี่ปุ่นต่างก็กระจายความเสี่ยงโดยลงทุนภายในอาเซียน โดยผลิตจากหนึ่งประเทศแล้วโยกย้ายอะไหล่เพื่อไปประกอบชิ้นส่วนต่อไปในประเทศที่เป็นสมาชิกอาเซียนภายใต้พิกัดอัตราภาษีที่ต่ำภายในกลุ่มอาเซียนกันเอง แม้ว่าการลงทุนจากต่างประเทศในกลุ่มอาเซียนจะลดลงอย่างมากในปี 2540 เนื่องจากเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทางการเงินแต่หลังจากช่วงวิกฤตเศรษฐกิจผ่านไป จะเห็นได้ว่าเงินลงทุนจากต่างชาติไหลเข้ามาภายในกลุ่มอาเซียนเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้อินเดียก็เป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีเงินลงทุนไหลเข้ามาแม้จะไม่มากเหมือนจีนและอาเซียนแต่ก็เป็นอีกที่หนึ่งที่มีความน่าสนใจจากบุคลากรที่พร้อมทั้งด้านเทคนิคและวิศวกรและประชากรที่เป็นตลาดขนาดใหญ่ ถ้าดูปริมาณเงินทุนต่างประเทศที่ไหลเข้าเงินถึง 7 หมื่นล้านดอลลาร์สหรัฐเทียบกับอินเดียซึ่งมีเพียง 7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ต่างกันถึงเกือบ 10 เท่า ทั้งนี้เนื่องจากนักลงทุนต่างชาติยังคงลังเลกับการลงทุนในประเทศอินเดียจากปัญหาการขาดสาธารณูปโภคพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน แต่สำหรับธุรกิจยานยนต์แล้วอินเดียเป็นประเทศที่น่าลงทุนอย่างยิ่ง จากการที่อินเดียผลิตวิศวกรและนักวิทยาศาสตร์ได้ถึงปีละ 7 แสนคน พร้อมความสามารถในเชิงภาษาอังกฤษที่สามารถประยุกต์กับเทคนิคขั้นสูงและตำราการเทรนนิ่งเชิงเทคนิคของต่างชาติได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามรัฐบาลอินเดียได้ดำเนินนโยบายดึงเงินลงทุนต่างชาติอย่างเต็มที่โดยใช้ภาษีเป็นประเด็นสำคัญ ในขณะที่ในสายตานักลงทุนชาวตะวันตกแล้วอินเดียยังคงเป็นประเทศที่มีความไม่พร้อมใน

หลายด้าน แต่เนื่องจากมีตลาดขนาดใหญ่ทำให้ประเทศอินเดียยังคงเป็นแหล่งดึงดูดนักลงทุนต่างชาติได้ไม่น้อย

แม้ว่าจีนและอินเดียเป็นแหล่งดึงดูดเงินลงทุนจากต่างชาติที่มีความโดดเด่นเป็นอย่างมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันนับตั้งแต่ 2 ประเทศได้มีการเปิดประเทศและจากปัจจัยเกื้อหนุนในด้านต่างๆ เช่น ค่าจ้างแรงงานราคาถูก และทรัพยากรธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ ทำให้จีนและอินเดียเป็นฐานการผลิตสินค้าและธุรกิจบริการให้กับประเทศพัฒนาแล้ว อย่างไรก็ตามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนที่ผ่านมาก็ยังคงมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญ ได้แก่ ค่าแรงงานราคาถูก ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอุดมสมบูรณ์ของประเทศสมาชิกในอาเซียน โดยเฉพาะเวียดนามที่ปัจจุบันเป็นแม่เหล็กดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ(FDI) ที่สำคัญในภูมิภาคเอเชีย นอกเหนือจากจีนและอินเดีย นอกจากนี้แรงงานที่มีทักษะและมีคุณภาพของอาเซียน โดยเฉพาะฟิลิปปินส์ซึ่งมีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษ และค่าแรงที่ไม่สูงมากนัก ทำให้นักลงทุนจากต่างประเทศพิจารณาใช้ฟิลิปปินส์เป็นฐานการผลิตสินค้าเทคโนโลยี รวมทั้งเข้าไปจัดตั้งธุรกิจบริการเอาต์ซอร์ซิ่ง และคอลเซ็นเตอร์

ตารางที่ 1.1 แสดงสาขาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียน ปี 2006

แหล่ง รองรับการ ลงทุน	ล้าน ดอลลาร์ สหรัฐ	สาขาการลงทุน 3 อันดับแรก
สิงคโปร์	24,207	ธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง, การค้า และการบริการ
ไทย	9,751	ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์, ธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง และอุตสาหกรรมการผลิต
มาเลเซีย	6,060	อุตสาหกรรมการผลิต, เหมืองแร่และเหมืองหิน และธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง
อินโดนีเซีย	5,556	เหมืองแร่และเหมืองหิน, อุตสาหกรรมการผลิต และธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง
ฟิลิปปินส์	2,345	อุตสาหกรรมการผลิต, ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง
เวียดนาม	2,315	อุตสาหกรรมการผลิต, การบริการ และเหมืองแร่และเหมืองหิน

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

แหล่ง รองรับการ ลงทุน	ล้าน ดอลลาร์ สหรัฐ	สาขาการลงทุน 3 อันดับแรก
กัมพูชา	483	อุตสาหกรรมการผลิต, ธุรกิจทางการเงินและการบริการที่เกี่ยวข้อง และบริการ
บรูไน	434	เหมืองแร่และเหมืองหิน, อุตสาหกรรมการผลิต และการค้า
ลาว	187	อุตสาหกรรมการผลิต, การเกษตร, ป่าไม้ และเหมืองแร่และเหมือง หิน
พม่า	143	เหมืองแร่และเหมืองหิน และอุตสาหกรรมการผลิต

ที่มา : Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)

จากตารางที่ 1.1 จะเห็นได้ว่าประเทศสิงคโปร์เป็นแหล่งดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศมากที่สุด
ที่สุดในอาเซียน และการลงทุนในอาเซียนส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมการผลิต
ภาคการเงินและการบริการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการประกันภัย การค้า และเหมืองแร่ ซึ่งการลงทุนใน
ภาคดังกล่าวเป็นการสร้างงานและรายได้ให้กับแรงงานภายในอาเซียน โดยเฉพาะการลงทุนใน
ภาคอุตสาหกรรมการผลิตซึ่งจะเป็นการส่งเสริมทักษะทางการจัดการ การถ่ายทอดเทคโนโลยี
และการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในอาเซียนซึ่งเป็นประเทศ
กำลังพัฒนา

ตารางที่ 1.2 แสดงแหล่งที่มาการลงทุนในอาเซียน ปี 2006

ประเทศผู้เจรจา	สาขาการลงทุน 3 อันดับแรก
สหรัฐอเมริกา	การค้า, อุตสาหกรรมการผลิต และเหมืองแร่และเหมืองหิน
สหภาพยุโรป (25)	การบริการ, อุตสาหกรรมการผลิต และธุรกิจทางการเงินและ บริการที่เกี่ยวข้อง(รวมการประกันภัย)
เกาหลี	อุตสาหกรรมการผลิต, ธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง (รวมการประกันภัย) และการก่อสร้าง
จีน	เหมืองแร่และเหมืองหิน, ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และ อุตสาหกรรมการผลิต
นิวซีแลนด์	ธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง(รวมการประกันภัย), ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และอุตสาหกรรมการผลิต
ออสเตรเลีย	ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์, ธุรกิจทางการเงินและบริการที่เกี่ยวข้อง (รวมการประกันภัย) และการบริการ
อินเดีย	อุตสาหกรรมการผลิต, การบริการ และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์

ที่มา : Association of Southeast Asian Nations (ASEAN)

จากตารางที่ 1.2 นักลงทุนต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในอาเซียนมากที่สุด คือ สหรัฐอเมริกา รองลงมา คือ สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และฟินแลนด์ จะเห็นได้ว่าการลงทุนจากต่างชาติส่วนใหญ่จะมาจากประเทศพัฒนาแล้ว และหากจัดตามสาขาการลงทุนที่มากที่สุดพบว่าการลงทุนด้านธุรกิจทางการเงินและการบริการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการประกันภัย อุตสาหกรรมการผลิต การค้า และการบริการ

ซึ่งนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา กระแสการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ (Regionalism) ได้รับความสนใจและแพร่ขยายไปยังภูมิภาคต่างๆ โดยเหตุผลสำคัญประการหนึ่งของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจก็คือ ต้องการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การแข่งขันกันในการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเหล่านี้เป็นหน้าที่ของรัฐบาลแต่ละประเทศที่จะสร้างบรรยากาศให้เป็นที่น่าลงทุน แม้ว่าจะต้องมีกฎเกณฑ์ในการป้องกันให้ผลประโยชน์ตกอยู่กับประเทศผู้รับการลงทุนให้มากที่สุด ในเรื่องของการปฏิบัติเพื่อให้ประโยชน์ตกอยู่กับประเทศผู้รับการลงทุนนั้นเป็นเรื่องที่สามารถปฏิบัติได้ เช่น ในกรณีของประเทศจีนเป็นตัวอย่างของการต้อนรับนักลงทุนด้วยนโยบายต่างๆที่รัฐบาลเสนอให้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วจีนมีกฎเกณฑ์บางอย่างมาควบคุมไม่ให้ประเทศ

เสียประโยชน์จนเกินไป หรือใช้ช่องว่างให้เป็นประโยชน์มากเกินไป ซึ่งนโยบายในการปกป้องผลประโยชน์ให้กับประเทศของตนนั้นเพื่อให้เกิดประโยชน์จากการลงทุนของต่างชาติให้มากที่สุด

ทั้งนี้นอกจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญให้แก่ประเทศผู้รับทุนแล้ว ยังเป็นตัวกระตุ้นการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย ในภูมิภาคอาเซียนนั้นประเทศสมาชิกซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาการเข้ามาลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศนั้นจะเป็นตัวกระตุ้นการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ เช่น การก่อให้เกิดการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การถ่ายทอดความรู้ทางเทคโนโลยีและการจัดการ ตลอดจนการส่งเสริมการส่งออก เป็นต้น ทำให้ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมาอาเซียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการวางแผนและความร่วมมือในการวางนโยบายและมาตรการต่างๆ มากมายเพื่อให้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาในภูมิภาคมากยิ่งขึ้น แต่ทั้งนี้การที่มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเข้ามาในภูมิภาคเพิ่มมากขึ้นก็อาจก่อให้เกิดผลเสียในด้านต่างๆ แก่ประเทศผู้รับทุนได้เช่นกันหากประเทศนั้นๆ ไม่มีกฎหมายเพื่อควบคุมการลงทุนจากต่างชาติ หรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่รัดกุมเพื่อปกป้องประเทศจากผลเสียที่อาจเกิดขึ้นจากการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อประเทศผู้รับทุน คือ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ประเทศผู้รับทุนหลายประเทศได้รับจากการลงทุนต่างชาติ ผลกระทบต่อธุรกิจภายในประเทศที่เป็นธุรกิจท้องถิ่นในด้านของการแข่งขันที่เพิ่มสูงขึ้น ซึ่งธุรกิจท้องถิ่นมักมีกำลังทุน หรือประสิทธิภาพการผลิตที่ต่ำ ทำให้เกิดปัญหาธุรกิจท้องถิ่นขาดทุนเนื่องจากสู้ธุรกิจต่างชาติไม่ได้ เป็นต้น ดังนั้นจึงต้องมีความร่วมมือกันระหว่างประเทศผู้รับการลงทุนและนักลงทุนต่างชาติในการที่จะร่วมมือกันเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ร่วมกันมากที่สุดและก่อให้เกิดผลเสียต่อประเทศผู้รับทุนน้อยที่สุด

จะเห็นได้ว่าการแข่งขันในการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศนั้นมีการแข่งขันกันสูง โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ทั้งนี้เนื่องจากการลงทุนจากต่างประเทศนั้นก่อให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ แก่ประเทศผู้รับทุนซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนที่มาจากประเทศพัฒนาแล้วและมีเทคโนโลยีขั้นสูง ระบบการจัดการที่ดีมีประสิทธิภาพ และมีเงินทุนจำนวนมาก ส่งผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแก่ประเทศนั้นๆ ดังนั้นในการศึกษานี้จึงได้ศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในกลุ่มอาเซียนซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาทั้งหมด 8 ประเทศ โดยศึกษาผลกระทบทางด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยใช้มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นเป็นตัวแทนในการแสดงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียน

1.2 วัตถุประสงค์

ศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน 8 ประเทศ

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

1) สามารถอธิบายผลกระทบที่เกิดจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีผลต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศอาเซียน ตลอดจนทราบขนาดและทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริงและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่แท้จริงและตัวแปรอื่นๆที่นำมาใช้ในการศึกษา

2) ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวิเคราะห์หรือวางแผนนโยบายที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศหรือนักลงทุนต่างชาติ สามารถใช้เป็นแนวทางในการวางแผนนโยบายเพื่อให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาที่อยู่ในกลุ่มอาเซียนและสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการวิเคราะห์ผลกระทบที่จะได้รับจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาผลกระทบจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีต่อการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด 10 ประเทศ และมีมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นทุกปี ตามรายงานการลงทุนระหว่างประเทศปี 2549 (World Investment Report 2007) ซึ่งจัดทำโดย UNITED NATIONS CONFERENCE ON TRADE AND DEVELOPMENT (UNCTAD) โดยในการศึกษารุ่นนี้ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายปี โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 จนถึงปี พ.ศ. 2549 รวมระยะเวลา 17 ปี และข้อมูลภาคตัดขวางของประเทศในกลุ่มอาเซียน 8 ประเทศ ประกอบด้วย กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม และข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้นที่แท้จริง การลงทุนภาคเอกชนภายในประเทศที่แท้จริง มูลค่าการส่งออกที่แท้จริง การจ้างงานภายในประเทศ และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่แท้จริง ซึ่งข้อมูลทุกข้อมูติดังกล่าวรวบรวมจากฐานข้อมูล IFS CD-ROM จัดทำโดย IMF, ธนาคารแห่งประเทศไทย, World Investment Report 2004; World Investment Report, 2006; World Investment Report, 2007; Asian Development Bank, 2007; Association of Southeast Asian Nations, 2007